

Sygn. akt IX W 2937/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Joanna Sienicka

Protokolant – Katarzyna Szklarczyk

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 16.11, 14.12.2017r., 18.01, 13.02.2018r.

sprawy **J. B. (1)**

c. M. i J. z d P. ur. (...) w A.

obwinionej o to, że: w miesiącu lutym 2017 roku w obrębie ewidencyjnym N. gm. O. na działce nr (...) jako właściciel lasu dokonała wyrębu drzewa w należącym do niej lesie niezgodnie z planem urządzenia lasu bez wymaganego zezwolenia na 50m³, pomimo wydanej zgody na wycinkę 28m³

- tj. za wykroczenie z art. 158 § 1 kw

ORZEKA

I obwinioną **J. B. (1)** uznaje za winną tego, że w lutym 2017 roku na działce nr (...) w obrębie ewidencyjnym N. gm. O. jako właściciel dokonała wyrębu około 80m³ drzewa w należącym do niej lesie niezgodnie z uproszczonym planem urządzenia lasu zezwalającym na wycięcie 28m³ i za to z mocy art. art. 158 § 1 kw skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 1000(jeden tysiąc)zł** ;

II na podstawie art. 158§2kw orzeka przepadek pozyskanego drewna na rzecz Skarbu Państwa-Nadleśnictwo O.;

III na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 100(sto) złotych.**

Sygn. akt IX W 2937/17

UZASADNIENIE

Obwiniona J. B. (2) jest właścicielką lasu o powierzchni 0,91 ha w obrębie ewidencyjnym N. w gminie O.. Działka posiada uproszczony plan urządzenia lasu zawierający wytyczne dla właściciela lasu odnośnie etatu cięć, czyli ilości drewna jaką można pozyskać. Uproszczony plan urządzenia lasu na działce obwinionej przewidywał możliwość wykonania trzebieży późnej w rozmiarze około 28 m³ (k. 15).

W dniu 30.01.2017 r. obwiniona złożyła w Nadleśnictwie O. wniosek o instruktarz na gruncie w zakresie kwalifikowania drzew do wyrębu, o ocechowanie drewna i wydanie świadectwa legalności pozyskania drewna na swojej działce leśnej. We wniosku wskazała, iż drewno zamierza pozyskać podczas użytkowania w cięciach pielęgnacyjnych -czyszczenia i trzebieży (k. 61). Wniosek został pozytywnie zaopiniowany w dniu 30.01.2017 r. przez leśniczego J. G. (1), po wcześniejszym dokonaniu lustracji drzewostanu na wskazanej przez obwinioną działce. J.

G. udzielił obwinionej informacji, iż należy wykonać ciecia w postaci trzebieży późnych pozytywnych. W opinii do wniosku obwinionej wskazał, iż orientacyjna masa drewna do pozyskania wynosi 30 m³. Termin zakończenia prac i zgłoszenia pozyskanego drewna do ocechowania był wyznaczony do dnia 31.03.2017 r. (k. 42, k. 62).

Obwiniona po uzyskaniu pozytywnej opinii zleciła wycięcie drzew D. K. (1), który zobowiązał się znaleźć wykonawcę oraz zakupić wycięte drzewo. Syn w/w prowadzi tartak. Drzewa na działce obwinionej wycinał K. W. (1) prowadzący Zakład Usług (...). Prace tę zlecił mu D. K. (1). K. W. (1) nie otrzymał informacji, jaka ilość drewna przewidziana jest do wycięcia. K. W. sam decydował które z drzew są uszkodzone i chore i wycinał je. Po wykonaniu tych prac obwiniona udała się na swoją działkę leśną. Część drzew leżała już ścięta na działce. Obwiniona, nie ustalając ilości pozyskanego już drewna, ani tego, czy ilość ta odpowiada rozmiarom wskazanym w uproszczonym planie urządzenia lasu i zgodzie na cięcia pielęgnacyjne, zdecydowała, iż należy wyciąć jeszcze część rosnących na działce brzoź. K. W. wykonał zleczone przez obwinioną dalsze cięcia.

W dniu 20.03.2017 r. leśniczy J. G. (1) udał się na działkę obwinionej celem odebrania zgłoszonej mu wycinki drzew. Po dokonaniu pomiarów ustalili, iż pozyskana masa drewna wynosi 80 m³ i znacznie przekracza ilość zatwierdzoną do wycięcia wynikającą z uproszczonego planu utrzymania lasu oraz decyzji zezwalającej na cięcia pielęgnacyjne. Wobec powyższego leśniczy odmówił legalizacji wycinki i zawiadomił o dokonanych ustaleniach nadleśniczego (k. 63). Nadleśniczy Nadleśnictwa O. postanowieniem z dnia 23.03.2017 r. odmówił obwinionej wydania świadectwa legalności pozyskania drewna wskazując, iż wykonane cięcia mają charakter trzebieży dewastacyjnej, a rozmiar pozyskanego drewna znacząco przekracza planowaną ilość (k. 64). Nadleśniczy poinformował również Starostwo Powiatowe w O. o dokonaniu trzebieży dewastacyjnej, nadmiernym rozrzedzeniu drzewostanu oraz przerwaniu zwarcia w lesie stanowiącym własność obwinionej (k. 65). Starostwo Powiatowe w O. poinformowało obwinioną, iż jako właścicielka lasu zobowiązana jest do trwałego utrzymywania lasu i zapewnienia ciągłości jego użytkowania a w szczególności do wprowadzenia roślinności leśnej (upraw leśnych) w lesie w okresie do 5 lat od usunięcia drzewostanu lasu. Otrzymała także informację, iż prawidłową gospodarkę leśną prowadzi się według uproszczonego planu urządzenia lasu zawierającego wytyczne i szczegółowe zadania dla danej działki leśnej (k. 67-68).

W dniu 25.04.2017 r. obwiniona zwróciła się do Nadleśnictwa o legalizację pozyskanego niezgodnie z zezwoleniem drewna (k. 69). W dniu 28.04.2017 r. otrzymała informację iż po uprawomocnieniu się postanowienia Nadleśniczego z dnia 23.03.2017 r. brak jest podstaw prawnych do dokonania legalizacji pozyskanego drewna (k. 70).

(dowody: zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia k. 1, k. 68, postanowienie Nadleśniczego Nadleśnictwa O. k. 2, k. 64, zawiadomienie do Starostwa Powiatowego w O. k. 3, k. 65, zdjęcia wyciętego lasu k. 4, k. 66, notatka służbowa J. G. k. 5, k. 63, mapa k. 14, opis uproszczonego planu urządzenia lasu k. 15, notatka urzędowa k. 37, opinia do wniosku obwinionej k. 46, k. 62, informacja z Nadleśnictwa O. k. 60, wniosek obwinionej o wykonanie cięć k. 61, pismo Starostwa Powiatowego w O. k. 67, podanie obwinionej k. 69, pismo Nadleśniczego nadleśnictwa O. k. 70, zeznania D. K. k. 22 i płyta CD z nagraniem rozprawy k. 54, zeznania K. W. płyta Cd z nagraniem rozprawy k. 54, zeznania J. G. k. 13 i płyta CD z nagraniem rozprawy k. 54, zeznania D. K. płyta Cd z nagraniem rozprawy k. 83, zeznania J. H. płyta CD z nagraniem rozprawy k. 83)

J. B. (1) została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 158 § 1 kw polegającego na tym, że w miesiącu lutym 2017 r. w obrębie ewidencyjnym N. gm. O. na działce nr (...) jako właściciel lasu dokonała wyrębu drzewa w należącej do niej lesie niezgodnie z planem urządzenia lasu bez wymaganego zezwolenia na 50 m³ pomimo wydanej zgody na wycinkę 28m³.

W toku czynności wyjaśniających obwiniona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia i złożyła wniosek o wymierzenie jej kary grzywny w wysokości 500 złotych oraz odstąpienia od orzekania przepadku pozyskanego drewna. **Następnie w toku rozprawy obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia**. Przyznała, że otrzymała na adres domowy decyzję z której wynikało że może wyciąć 28 m³. Po pierwszej przycince udała się do lasu i oceniła, że należy przyciąć jeszcze rosnące na działce

brzozy. Z jej wyjaśnień wynika, że poleciła wykonanie kolejnej wycinki bez upewnienia się czy limit przewidziany w zezwoleniu nie został przekroczony. Oświadczyła, iż nie zna się na wyliczaniu ilości drewna i nie miała świadomości jak dużo drzew zostało wyciętych, jednak z nikim nie konsultowała decyzji o dalszej wycince. Obwiniona zaznaczyła, że wszystkie szczegóły prac ustaliła z D. K., który zobowiązał się znaleźć wykonawcę wycinki. D. K. miał też kupić od niej wycięte drewno. Obwiniona podkreśliła, że z leśniczym rozmawiała telefonicznie. Nie była obecna przy odbiorze drewna w lesie. O stwierdzonych przez leśniczego nieprawidłowościach dowiedziała się telefonicznie od D. K..

Sąd nie podzielił argumentacji obwinionej zmierzającej do wykazania, iż nie ponosi odpowiedzialności za wycięcie drzewa w ilości przekraczającej 28 m³ uznając ją za nielogiczną, niespójną, sprzeczną ze zgromadzonym materiałem dowodowym i zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. Z wyjaśnień obwinionej jednoznacznie wynika iż miała pełną świadomość jaką ilość drewna może pozyskać ze swojej działki leśnej. Wynikała ona zarówno z uproszczonego planu urządzenia lasu jak i decyzji zezwalającej na wycinkę wydanej przez Nadleśnictwo.

Informacja o możliwości wycięcia jedynie około 30 m³ drzew wynikała również z opinii leśniczego J. G., który dokonał lustracji działki obwinionej w terenie. Obwiniona miała zatem świadomość istniejących ograniczeń ilościowych drzewa jakie może pozyskać. Zlecając wycinkę drzew innej osobie winna była zatem przekazać jej powyższą informację, a także nie zlecać dodatkowych prac przed upewnieniem się, iż limit wycinki nie został przekroczony. Obwiniona stwierdziła, iż nie zna się na obliczaniu ilości ściętego drewna, mimo to po wycięciu części drzew sama zleciła dodatkową wycinkę brzozy. Jak wynika z zeznań D. K. i K. W. nie wiedzieli oni, iż dopuszczalne jest wycięcie na działce obwinionej jedynie 28 m³ drzewa. Obwiniona zlecając wycinkę nie wskazała ile drzew mogą być wycięte ani nie określiła limitu wskazanego w uproszczonym planie urządzenia lasu. Co więcej po wycięciu części drzew bez sprawdzenia jaka ilość drzewa została już pozyskana, bez konsultacji z leśniczym, zleciła dodatkowe wycinki brzozy. To na obwinionej, jako właścicielce działki leśnej, ciążył obowiązek zapewnienia ciągłości i trwałości lasu oraz dbanie o jego odpowiednią pielęgnację i ochronę, a także zachowania staranności podczas wykonywanych prac polegających na trzebieży, w tym także kontrolowania czy nie został przekroczony limit określony w uproszczonym planie urządzenia lasu. Obwiniona staranności tej nie dochowała, w rezultacie przekroczono w znaczący sposób w/w limit, wyciętych zostało bowiem 80 m³ drzewa, przy dopuszczalnym limicie 28 m³.

Sąd dał wiarę zeznania leśniczego J. G. (1), który oceniał zasadność wniosku obwinionej o zezwolenie na dokonanie cięć pielęgnacyjnych. J. G. zeznał, że po wpłynięciu wniosku obwinionej udał się na wskazaną działkę i po oględzinach ustalił, iż wskazane jest wykonanie cięć w postaci trzebieży późnej. Wskazał ilość drzewa możliwego do wycięcia, jednak ostateczną decyzję podejmował Nadleśniczy. J. G. zaznaczył, że zawarta w opinii z k. 62 formuła o udzieleniu instruktarzu jest formułą standardową. W tym przypadku jednak nie udzielał obwinionej instruktarzu na gruncie, gdyż nie wniosowała ona o jego udzielenie. Instruktarz taki udzielany jest jedynie na wniosek właściciela działki i jest odpłatny. W ramach instruktarzu leśniczy może nawet wskazać które drzewa należy wyciąć. Obwiniona nie zgłaszała potrzeby przeprowadzenia takiego instruktarzu. J. G. podkreślił, że pracownikom bezpośrednio dokonującym wycinki nie wskazywał ile drzew mogą być wycięte. Z K. W. nie rozmawiał wcale o wycince. Rozmawiał jedynie z D. K., który nie pytał o ilość drewna przewidzianego do wycięcia. J. G. zeznał, że dokładną ilość drewna uzyskanego z wycinki ustalili po telefonie D. K. o zakończeniu wycinki. Ilość ta znacznie przekraczała zezwolenie. J. G. podkreślił, że właściciel po wykonaniu wycinki przewidzianej operatem może wystąpić o jej zwiększenie. Obwiniona nie występowała o to. Nie występowała także o wyznaczenie przez Nadleśnictwo drzew przewidzianych do wycięcia. Na działce obwinionej wycięto zbyt dużo drzew i powstały luki w drzewostanie.

Zeznania J. G. korespondują z zeznaniami Nadleśniczego D. K. (4), który wydał decyzję zezwalającą na wykonanie wycinki. D. K. podkreślił, że limit drzew przewidzianych do wycięcia określają warunki przyrodnicze. Należy wykonać cięcia w taki sposób aby zostawić najlepsze drzewa, najgrubsze gdyż one są najbardziej produkcyjne. W czasie trzebieży wycina się drzewa chore i zniszczone. D. K. podkreślił, że był na działce obwinionej i w jego ocenie wykonano tam trzebież dewastacyjną, pozostawione zostały pojedyncze, gorsze drzewa i drzewa zbyt młode aby las mógł być w pełni produkcyjny. Limit pozyskanych drzew został znacznie przekroczony. Z tego powodu Nadleśnictwo odmówiło legalizacji pozyskanego drewna, a informacja o wycince przekazana została do Starostwa Powiatowego. Wskazał, że istnieje możliwość całkowitej wycinki drzewa ale w takim przypadku należy złożyć stosowny wniosek i właściwe go

uzasadnić. Obwiniona wniosku takiego nie złożyła. Odnośnie instruktarzu D. K. zaznaczył, że miał informację od J. G., iż przeprowadził rozmowę z obwinioną na temat cięć, był to instruktarz ogólny. O dokładny instruktarz obwiniona nie zwracała się.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania J. H. (2), która koordynuje prace związane z lasami niepaństwowymi. Świadek podkreśliła, że uproszczony plan zagospodarowania lasu przewidywał możliwość wycinki drzew w rozmiarze 28 m³ i na taką ilość wydano zezwolenia. Dodatkowo J. H. zeznała, że zabieg ten ma charakter pielęgnacyjny w ramach którego wycina się chore i słabe drzewa aby pozostawić najbardziej wartościowy drzewostan. Świadek podkreśliła, że była na działce obwinionej i według jej oceny wykonano cięcia dewastacyjne ponieważ drzewa zostały pozyskane nierównomiernie, wycinano drzewa wysokie, miejscami drzewostan zanikł całkowicie, korony drzew przestały się stykać.

Sąd podzielił zeznania wskazanych powyżej świadków albowiem są jasne, rzeczowe, spójne, logiczne, korespondują ze sobą i zgromadzoną w sprawie dokumentacją. Pracownicy Nadleśnictwa wskazali jednoznacznie, iż obwiniona miała pełną świadomość jaką ilość drzew w ramach zabiegów pielęgnacyjnych może wyciąć. Ograniczenia cięć wynikały z uproszczonego planu urządzenia lasu, który jest dokumentem ogólnodostępnym. Nie zwracała się o dodatkowy instruktarz odnośnie wycinki, ani o zwiększenie limitu cięć.

Sąd nie kwestionował również zeznań D. K. (1) oraz K. W. (1) jako logicznych i korespondujących ze sobą oraz z omówionymi dowodami. D. K. zeznał, że obwiniona rozmawiała z nim na temat wycinki i prosiła o pomoc w znalezieniu wykonawcy. D. K. przyznał że miał kupić pozyskane drewno, gdyż jego syn prowadzi tartak, samą zaś wycinkę miał wykonać K. W.. D. K. podkreślił, że obwiniona nie wskazywała ile drzew ma zostać wyciętych i jaka ilość drewna możliwa jest do pozyskania. Zaznaczył, że obwiniona poinformowała go, iż posiada zezwolenie na wycinkę drzew. Taką informację przekazał K. W., który wykonał pracę w lesie. Nie pomagał obwinionej w uzyskaniu pozwolenia na wycinkę.

K. W. (1) zeznał, że o planowanej wycince dowiedział się od D. K., który powiedział mu, iż obwiniona szuka wykonawcy do wykonania trzebieży w jej lesie. K. W. podkreślił, że nie otrzymał informacji ile drzew można wyciąć, nie widział zezwolenia i nie wnikał czy została tam określona ilość drzew do wycięcia. D. K. przekazał mu informację, iż obwiniona posiada zezwolenie na wycinkę i należy zrobić w jej lesie cięcia sanitarne, czyli usunąć drzewa chore, powalone przez wiatr. Zaznaczył, że podczas wycinki trzymał się tych wytycznych i na podstawie własnego doświadczenia decydował, które drzewa wyciąć. Potwierdził, że dokonał wycięcia około 80 m³ drzew. Nie miał informacji na jaką ilość drewna wydano zezwolenie. Podkreślił, że stawkę za wycinkę ustalił z D. K. i to on miał się z nim rozliczyć za wycinkę, lecz do dnia rozprawy tego nie uczynił z uwagi na postępowanie sądowe.

Sąd uznał, iż zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, iż obwiniona dokonała wyrębu drzewa na należącej do niej działce w ilości 80 m³. Sąd dokonał zmiany opisu czynu precyzując, że w lutym 2017 r. na działce nr (...) w obrębie ewidencyjnym N. gm. O. jako właściciel dokonała wyrębu około 80 m³ drzewa w należącym do niej lesie niezgodnie z uproszczonym planem urządzenia lasu zezwalającym na wycięcie 28 m³. Swoim zachowaniem obwiniona wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 158 § 1 kw.

Zgodnie z treścią art. 158 § 1 kw przedmiotem ochrony jest stan lasu związany z przestrzeganiem zasad gospodarki leśnej i zasad pozyskiwania drewna. Uproszczone plany urządzenia lasów sporządzane są dla lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa. Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 7 ustawy o lasach uproszczone plany urządzenia lasu zawierają skrócony opis lasu i gruntów przeznaczonych do zalesienia oraz podstawowe zadania dotyczące gospodarki leśnej. Uproszczone plany urządzenia lasu określa m. in. etaty cięć czyli ilość drewna do pozyskania wynikającą z potrzeb odnowienia, pielęgnowania i ochrony lasu oraz zasady trwałości i ciągłości jego użytkowania (art. 6 ust. 1 pkt. 9 ustawy o lasach). Przy ustalaniu wysokości etatu cięć uwzględnia się cele i warunki gospodarki leśnej, sposoby ich realizacji ustalone są osobno dla każdego drzewostanu i urządzonego lasu oraz uwzględniają potrzeby hodowlane i stan sanitarny lasu.

Jak wskazano w uzasadnieniu Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 maja 2006 r.- **P 32/05**, żadne z praw majątkowych zagwarantowanych w art. 64 Konstytucji nie ma charakteru absolutnego i dopuszczalne jest ograniczanie ich przez ustawodawcę. Podstawowe znaczenie w tej mierze zyskują przesłanki sformułowane w art. 31 ust. 3 Konstytucji, tak w szczególności w uzasadnieniu wyroku TK z 3 października 2000 r., sygn. K. 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188; konstytucja dopuszcza ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw m.in. dla "ochrony środowiska". Wyraźne wskazanie tej przesłanki w art. 31 ust. 3 akcentuje nie tylko dopuszczalność, ale i potrzebę ustanawiania ograniczeń wolności i praw z uwagi na ochronę środowiska (zob. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, pod red. L. Garlickiego, Warszawa 2003, t. III). Wymagania w dziedzinie ochrony środowiska rzutują przede wszystkim na ukształtowanie swobody działalności gospodarczej; mogą również uzasadniać ingerencję w sferę praw właścicieli przy zachowaniu proporcjonalności ingerencji i nienaruszaniu istoty prawa własności. Środowisko stanowi wartość konstytucyjną o szczególnym znaczeniu. Szczególnie cennym składnikiem środowiska są lasy. Stanowiły one i stanowią przedmiot troski władzy publicznej. Ustawa o lasach wprowadza ograniczenie praw właścicieli lasów podyktowane potrzebami ochrony środowiska stanowiącego szczególną wartość konstytucyjną. Jako składnik środowiska, lasy są bowiem czymś więcej aniżeli przedmiotem prawa własności i innych praw rzeczowych. Stanowią one dobro ogólnonarodowe o wielkim znaczeniu społecznym.

W art. 2 ustawy o lasach przewidziano, że jej przepisy stosuje się do lasów bez względu na formę ich własności. W myśl art. 7 ustawy trwale zrównoważoną gospodarkę leśną prowadzi się według planu urządzenia lasu z uwzględnieniem w szczególności ochrony lasów. Ustawa nakłada na właścicieli lasów obowiązki związane z trwałym utrzymywaniem lasów i zapewnieniem ciągłości ich użytkowania. Zgodnie z art. 5 ustawy o lasach nadzór nad gospodarką leśną sprawuje w lasach niestanowiących własności Skarbu Państwa, starosta. Może on, w drodze porozumienia, powierzyć prowadzenie w jego imieniu spraw z zakresu nadzoru, w tym wydawanie decyzji administracyjnych w pierwszej instancji, nadleśniczemu Lasów Państwowych. Gospodarka leśna zdefiniowana została w art. 6 cyt ustawy- jest to działalność w zakresie zarządzania, ochrony i zagospodarowania lasu, utrzymania i powiększania zasobów i upraw leśnych, gospodarowanie zwierzyną, pozyskiwania - z wyjątkiem skupu - drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz płodów runa leśnego, a także sprzedaż tych produktów oraz realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu. Podstawowym dokumentem gospodarki leśnej jest plan urządzenia lasu opracowywany dla określonego obiektu, zawierający opis i ocenę stanu lasu oraz cele, zadania i sposoby prowadzenia gospodarki leśnej. Właściciele lasów są obowiązani do trwałego utrzymywania lasów i zapewnienia ciągłości ich użytkowania, a w szczególności do zachowania w lasach roślinności leśnej (upraw leśnych) oraz naturalnych bagien i torfowisk, pielęgnowania i ochrony lasu, racjonalnego użytkowania lasu w sposób trwale zapewniający optymalną realizację wszystkich jego funkcji.

Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 158 § 1 kw polega na tym, że sprawca dokonuje wycięcia drzewa w należącem do niego lesie albo w inny sposób pozyskuje z tego lasu drewno niezgodnie z planem urządzenia lasu, uproszczonym planem urządzenia lasu lub decyzją określającą zadania z zakresu gospodarki leśnej albo też bez wymaganego zezwolenia. Przepis art. 158 kw, którego zadaniem jest ochrona lasu przed szeroko rozumianym szkodnictwem oraz działaniami niezgodnymi z zakresem gospodarki leśnej, wiąże się stricte z ustawą o lasach. W szczególności z obowiązkiem właścicieli lasów racjonalnego użytkowania lasu w sposób trwale zapewniający optymalną realizację jego funkcji przez pozyskiwanie drewna w granicach nieprzekraczających możliwości produkcyjnych lasu- art. 13 ustawy o lasach.

Działka obwinionej o numerze ewidencyjnym (...) w obrębie N. posiada opracowany uproszczony plan urządzenia lasu który jest dostępny do zapoznania się w Starostwie Powiatowym w O., Urzędzie Miejskim w O. oraz Nadleśnictwie O.. Obwiniona, jako właściciel lasu, przed przystąpieniem do prac związanych z wycinką drzew zobowiązana była do upewnienia się czy planowane przez nią zabiegi są zgodne z uproszczonym planem urządzenia lasu (k.67). Obwiniona złożyła wniosek o zezwolenie na pozyskanie drewna w ramach cięć pielęgnacyjnych i trzebieży. W wydanym jej zezwoleniu określono maksymalną ilość drewna jaką może w ramach tych zabiegów pozyskać. Zatem przed przystąpieniem do wycinki miała świadomość, iż ilość ta jest ograniczona, istnieje bowiem limit ilości drewna jakie może wyciąć w ramach zabiegów pielęgnacyjnych. Bezsporne jest, iż wycięto około 80 m³, mimo limitu 28 m³. Obwiniona wskazała po pierwszej wycince udała się do lasu i sama zdecydowała o dalszym wycinaniu drzew

nie upewniając się czy ilość już pozyskanego drewna nie przekracza ilości określonej w zezwoleniu. W przypadku wątpliwości odnośnie ilości wyciętego drewna miała możliwość zwrócenia się do leśniczego o pomoc w określaniu rozmiarów wycinki.

Wobec wskazanych powyżej Sąd uznał obwinioną za winną popełnienia wykroczenia z art. 158§1kw. Wymierzona obwinionej kara grzywny w wysokości 1000zł jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia obwinionej. Z zeznań omówionych świadków wynika, iż dokonana wycinka na działce obwinionej nie miała charakteru pielęgnacyjnego, a nosiła znamiona trzebieży dewastacyjnej.

Zgodnie z art. 158§ 2 kw Sąd orzekł przepadek drewna pozyskanego z działki obwinionej na rzecz Nadleśnictwa O.. Orzeczenie to ma charakter obligatoryjny.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 100 złotych.